

TAFSIR AV Kapitel 105, al-Fil ~ Elefanten

“Elefantens Armé och Guds Makt”

Kapitel 105, al-Fil ~ Elefanten

Beskrivning:

Den historiska bakgrunden till händelsen som nämns i detta kapitel, följt av hur Gud behandlade angriparna och skyddade Mekka.

Inledning

Kapitel 105, med titeln *Elefanten*, består av fem korta verser. Det uppenbarades i Mekka och lärda drar slutsatsen av dess historiska bakgrund att det uppenbarades under de allra första dagarna av uppenbarelsen. När islam först presenterades för Mekkas folk var de alla icke-troende. Även om det uppenbarades för alla människor i alla tider, var Mekkanerna de första som hörde budskapet. Ja, de trodde på Gud men hade satt mellanhänder mellan sig själva och Gud. De tidiga uppenbarelsena lärde folket att Gud är En; Han har inga förebedjare, partners eller likar.

Elefanten syftar på en mycket berömd händelse som ägde rum på Arabiska halvön samma år som Profeten Muhammed, må Guds nåd och välsignelser vara över honom, föddes. Den visar hur Gud skyddade det land som skulle bli centrum för den sista uppenbarelsen. Den beskrivs kortfattat eftersom det var en händelse som fortfarande var levande i minnet hos dem som bodde i Mekka och de omgivande områdena. Hela staden måste evakueras på grund av den annalkande aggressionen.

Olika historiska rapporter berättar att abessinierna hade fördrivit perserna från Jemen. De etablerade sitt styre där under den abessinske guvernören Abrahah. Han byggde en praktfull och dyrbar kyrka i sin huvudstad eftersom han hade bevittnat den kärlek och entusiasm som de jemenitiska araberna hade för det heliga huset i Mekka, och han hoppades locka dem bort därifrån till sin huvudstad i Sa'na. Om araberna utförde pilgrimsfärden i Sa'na istället för i Mekka, skulle de ekonomiska fördelarna tillfalla Jemen.

Detta blev inte verklighet och Abrahah blev rasande. Han formerade en armé som inkluderade tretton elefanter, med avsikt att demolera det heliga huset. Under sin expedition lyckades han besegra alla arabiska arméer tills han nådde Mekka. När Abrahahs arméer närmade sig staden ingrep Gud. Det sägs att den ledande elefanten satte sig ner och vägrade att gå mot staden. Elefantränarna försökte allt för att få elefanten att röra sig men han vägrade. När han uppmuntrades att gå i en annan riktning samarbetade han, men när han vändes mot Mekka vägrade han.

Vers 1: Elefantens armé

Gud tilltalar Profeten Muhammed och frågar honom: Har du inte sett hur din Herre behandlade Elefantens armé? Gud frågar Profeten Muhammed: Minns du inte, inser du inte? Guds straff är inte begränsat till det kommande livet, och denna händelse är ett exempel på att Gud kan tillfoga straff när som helst. Denna fråga drar också läsarens uppmärksamhet till händelsen och understryker dess stora betydelse.

Denna händelse var så välkänd för araberna att året då den inträffade kom att kallas Elefantens år, och de brukade använda det för att beskriva olika tidslängder. Det var som deras kalender. Till exempel kunde de säga att detta hände under Elefantens år eller två år före Elefantens år. Och detta var också året då Profeten Muhammed föddes.

Vers 2: Fåfänglighet

Därefter sammanfattar Gud den välkända berättelsen i form av en retorisk fråga: Orsakade Han (Gud) inte deras förrådiska plan att bli fåfäng? Alla planer som Elefantens folk gjorde var värdelösa och oförmögna att uppnå sina mål eftersom deras planer inte var Guds planer. Även om de gav sig av med en destination och ett mål i åtanke var de som människor vilse och irrande, deras mål var ouppnåeligt. Mekkanerna var för svaga för att möta angriparna, men Gud tog det på Sig att skydda Sitt heliga hus. Han reducerade deras onda planer till intet.

Verserna 3-4: Fågelflockar

Koranen skildrar sedan briljant hur angriparna besegrades. Gud sände mot dem fågelflockar som kastade småsten av sand och lera på dem. Islamiska historiker säger att fåglarna var av alla olika slag, några aldrig tidigare sedda i området. Dessutom kom de från alla riktningar. De som mindes händelsen beskrev fåglarna som att de fyllde hela himlen, så långt ögat kunde se. Fåglarna kastade inte bara en sten var; de hade stenar i sina näbbar och i var och en av sina klor, och de föll som regn, en efter en. Stenarna kastades från sådan höjd att det sägs att de gick rakt igenom deras skallar.

Denna händelse antyder att Gud inte ville att ansvaret för att skydda Sitt hus skulle tas ur Mekkanernas händer. Han ingrep direkt för att avvärja aggressionen från en starkare makt. Gud förberedde vägen för Sin religion före Profeten Muhammeds födelse och långt innan han började sprida budskapet.

Vers 5: Förödelse

Detta följs av en levande bild som beskriver angriparna som uppättna som torra löv. I andra översättningar beskrivs de som liknande vinddrivet torrt

strå som djur tuggar på. Efter att ha blivit bombarderade med småsten var armén helt förstörd. Gud har makt att förgöra Sina fiender med de mest osannolika vapen.

Efterord

Islamiska historiker berättar att Abrahah överlevde attacken och flydde tillbaka till Sa'na. När han anlände såg hans kropp ut som om den var sjuk, med sår överallt och huden som föll av. Normalt, när en armé besegras, gör de planer för att hämnas nederlaget, men Abrahahs tillstånd innebar att de var svårt rädda för att återvända till området.

[KAPITEL 105](#)

[«TAFSIR AV Kapitel 106, Quraysh ~ Quraysh-stammen](#)

[Avundsjuka, moraliska prövningar och försoning – berättelse om Yusuf»](#)

- [Bilal testar](#)
- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummah](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)